

Sygn. akt II CZ 20/09

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski
(przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Jan Górowski
SSN Marian Kocon

w sprawie ze skargi Z. L.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Rejonowego w S.
z dnia 19 czerwca 2006 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 3 kwietnia 2009 r.,
zażalenia skarżącej
na postanowienie Sądu Rejonowego w S.
z dnia 28 maja 2008 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w S. postanowieniem z dnia 19 czerwca 2006 r. zezwolił opiekunowi prawnemu Z. S. na rozporządzenie majątkiem całkowicie ubezwłasnowolnionej M. A. przez zbycie w jej imieniu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. K. [...] za kwotę nie mniejszą niż 65.000 złotych oraz zobowiązał opiekuna prawnego Z. S. do wpłaty środków ze sprzedaży wymienionego lokalu na konto całkowicie ubezwłasnowolnionej M. A. nr [...] w Banku PEKAO S.A. w terminie 14 dni od daty sprzedaży lokalu. Sąd Rejonowy w S. postanowieniem z dnia 1 grudnia 2006 r. zwolnił z funkcji opiekuna prawnego całkowicie ubezwłasnowolnionej M. A. oraz ustanowił dla całkowicie ubezwłasnowolnionej M. A. opiekuna prawnego w osobie Z. L. Dnia 12 lutego 2008 r. Z. L. wniosła do Sądu Okręgowego w S. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wspomnianego postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 19 czerwca 2006 r. Sąd Rejonowy zarządzeniem z dnia 15 kwietnia 2008 r. wezwał Z. L., pod rygorem odrzucenia skargi, do nadesłania w terminie siedmiu dni jeszcze dwóch egzemplarzy skargi oraz jej uzupełnienia w trzech egzemplarzach przez wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz wskazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto, że istnieje wyjątkowy wypadek wniesienia skargi (art. 424 § 2 k.p.c.). Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 28 maja 2008 r. odrzucił skargę Z. L. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 19 czerwca 2006 r. ze względu na nieuzupełnienie skargi.

Z. L. dnia 7 lipca 2008 r. wniosła zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 maja 2008 r. odrzucające jej skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 19 czerwca 2006 r. Dnia 8 grudnia 2008 r. Przewodnicząca Wydziału II Izby Cywilnej Sądu Najwyższego zwróciła Sądowi Rejonowemu w S. akta sprawy w celu sprostowania oczywistej pomyłki w sentencji postanowienia z dnia 28 maja 2008 r. w oznaczeniu strony skarżącej, bowiem jest nią M. A., a nie Z. L.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z. L. nie przysługuje zdolność postulacyjna przed Sądem Najwyższym. Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym

obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, które dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przepis ten przewiduje przymus adwokacko-radcowski przez Sądem Najwyższym, a żaden z wyjątków określonych w art. 87¹ § 2 lub § 3 k.p.c. nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Zażalenie na postanowienie sądu odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wniesione osobiście przez Z. L. z naruszeniem przymusu adwokacko-radcowskiego, podlega zatem odrzuceniu przez Sąd Najwyższy.

Z akt niniejszej sprawy wynika, że Sąd Rejonowy w S. postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2008 r. w sprawie ze skargi Z. L. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zwolnił skarżącą od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie w całości oraz ustanowił dla skarżącej pełnomocnika z urzędu, którego wskaże Okręgowa Rada Adwokacka w [...]. W tej sytuacji nie jest jasne, dlaczego mimo to Z. L. nadal działała w sprawie osobiście, a nie przez ustanowionego dla niej adwokata z urzędu.

Niezależnie od tego należy podkreślić, że myli się Sąd Rejonowy, twierdząc, iż Z. L. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (również osobiście, a więc z naruszeniem wspomnianego przymusu adwokacko-radcowskiego) we własnym imieniu, a nie jako opiekunka działająca w imieniu całkowicie ubezwłasnowolnionej M. A.

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 394¹ § 1 i 3 w związku z art. 398⁶ § 2 i 3 oraz art. 87¹ § 1 k.p.c.).